

The Corner

Van David Simon verscheen eveneens bij uitgeverij Ambo

Homicide

DAVID SIMON

THE CORNER

EEN JAAR LANG LEVEN
AAN DE ZELFKANT

Vertaald uit het Engels
door Meile Snijders en
Albert Witteveen

Ambo|Amsterdam

ISBN 978 90 263 2278 5

© 2009 David Simon

Published by arrangement with Canongate Books Ltd.,
14 High Street, Edinburgh EH1 1TE, UK

© 2010 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam
en Meile Snijders en Albert Witteveen

Oorspronkelijke titel *The Corner*

Oorspronkelijke uitgever Canongate Books Ltd.

Omslagontwerp Studio Jan de Boer,

op basis van het ontwerp van markswan.net

Foto auteur © Johannes Abeling / Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor mijn ouders, Bernard en Dorothy Simon

Voor Anna Burns

Je kunt afstand nemen van het lijden van de wereld, dat staat je vrij en past bij je karakter, maar misschien is dit afstand nemen zelf juist het enige lijden dat je had kunnen vermijden.

Kafka

INHOUD

Winter 11

Lente 207

Zomer 317

Herfst 431

Noot van de auteurs 589

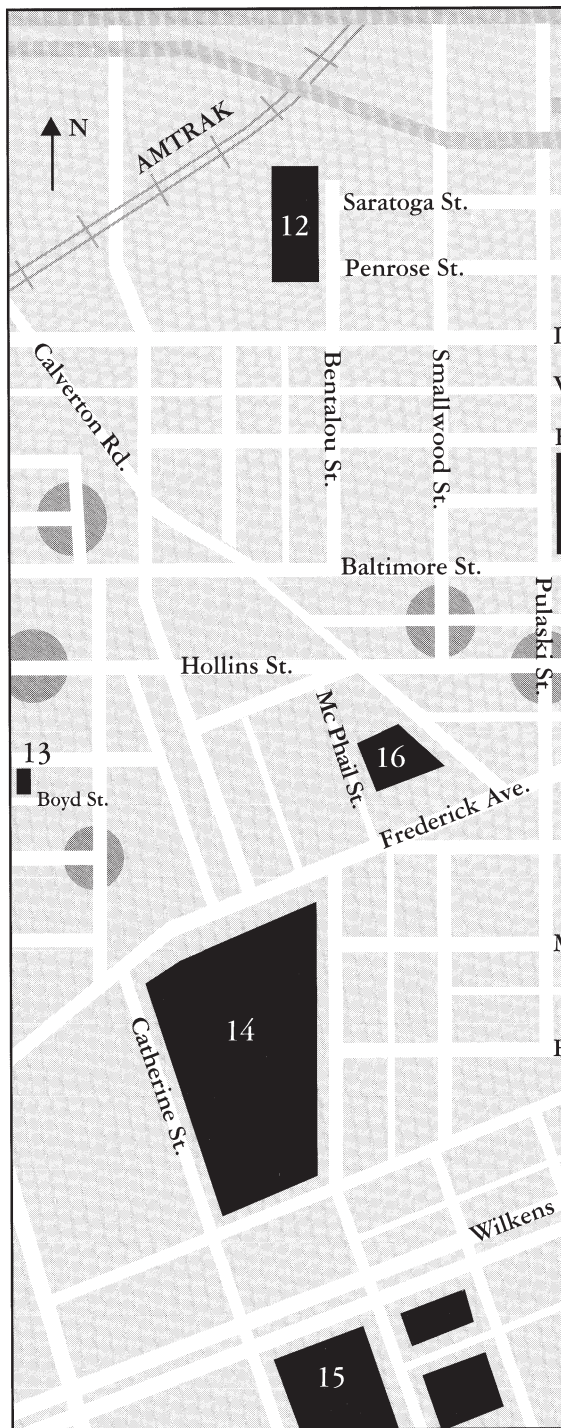
Nawoord 597

VERKLARING KAART

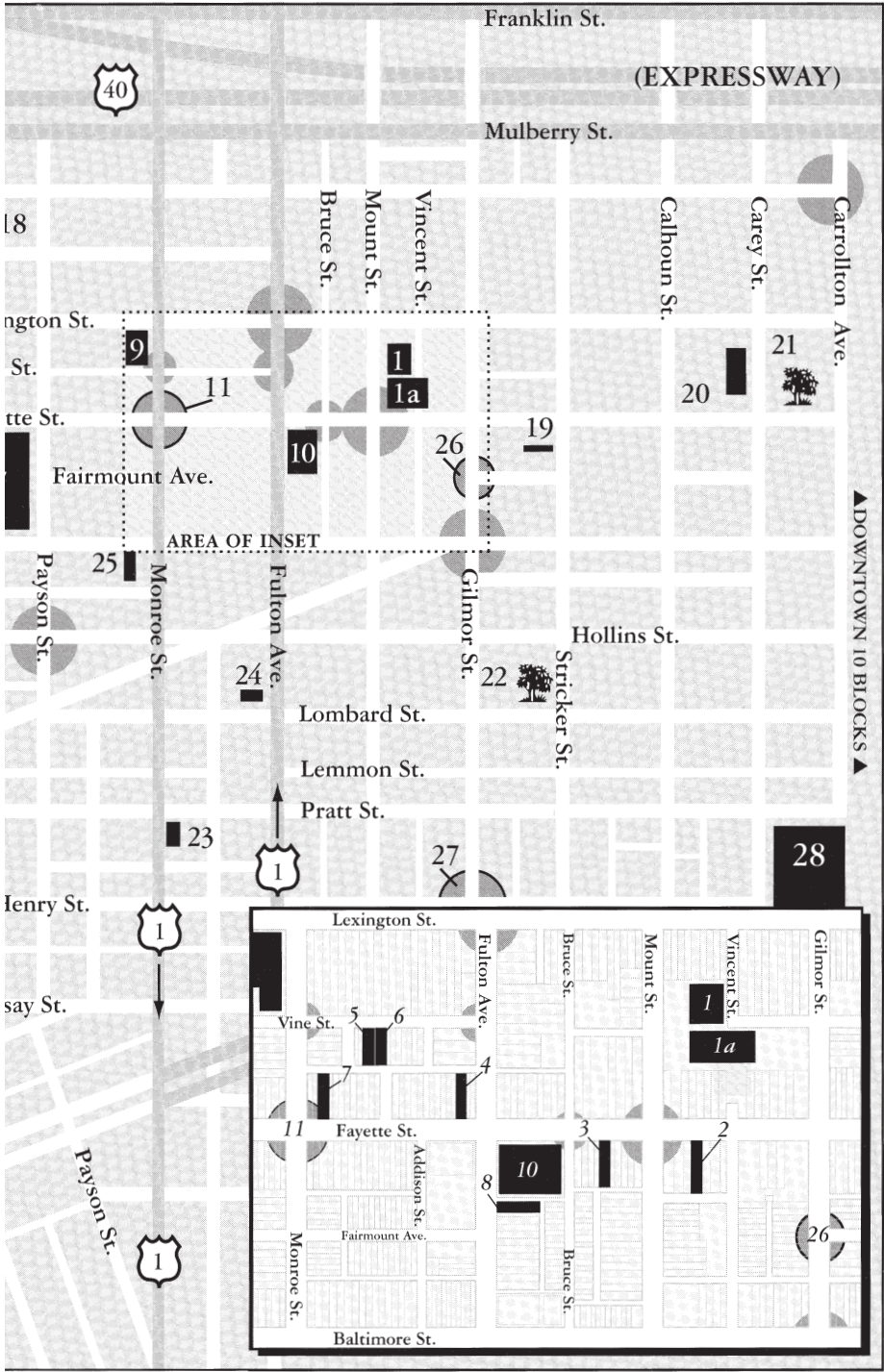
- Plaatsen waar in 1993 gedeald werd

Schuingedrukte cijfers verwijzen uitsluitend naar de bijkaart

- 1 Martin Luther King Buurthuis
- 1a Speelplaats van het buurthuis
- 2 De Dew Drop Inn, Fayette Street 1625 (waar Fran, DeAndre en DeRodd in januari 1993 woonden)
- 3 Fayette Street 1717 (leegstaand huis waar Gary, Fran en DeAndre vroeger woonden)
- 4 Fayette Street 1806 (woning van Ella Thompson)
- 5 Vine Street 1827 (huis van de McCulloughs)
- 6 Vine Street 1825 (Annie's huis)
- 7 Fayette Street 1846 (Blues huis)
- 8 Appartementsgebouw van R.C.
- 9 Methodistische St. Jameskerk
- 10 Rooms-katholieke St. Martinskerk
- 11 Monroe en Fayette (Fat Curts straathoek)
- 12 Buurthuis Bentalou
- 13 Boyd Street 2526 (vanaf eind september 1993 nieuwe woning van Fran, DeAndre en DeRodd)
- 14 Winkelcentrum Westside
- 15 United Iron and Metal Company
- 16 De metaalhandel op McPhail Street
- 17 Bon Secours-ziekenhuis
- 18 Scoogies huis
- 19 Tyreeka's huis in januari 1991 (het gezin verhuisde later naar Riggs Avenue, twintig straten noordelijker, niet op de kaart)
- 20 De Francis M. Woods Senior Highschool
- 21 Franklin Square Park
- 22 Union Square Park
- 23 Krabrestaurant Seapride (een van de vier in 'Crab Alley' bij Pratt en Monroe Street)
- 24 Drugspand van Pops
- 25 Uitvaartcentrum Brown's
- 26 Fairmount en Gilmor (winterhoek van DeAndre)
- 27 McHenry en Gilmor (zomerhoek van de C.M.B.)
- 28 Winkelcentrum Mt. Clare

Franklin St.

(EXPRESSWAY)

Mulberry St.

18

ngton St.

St.

tte St.

Fairmount Ave.

AREA OF INSET

Payson St.

Monroe St.

Fulton Ave.

Gilmor St.

Hollins St.

Stricker St.

Lombard St.

Lemmon St.

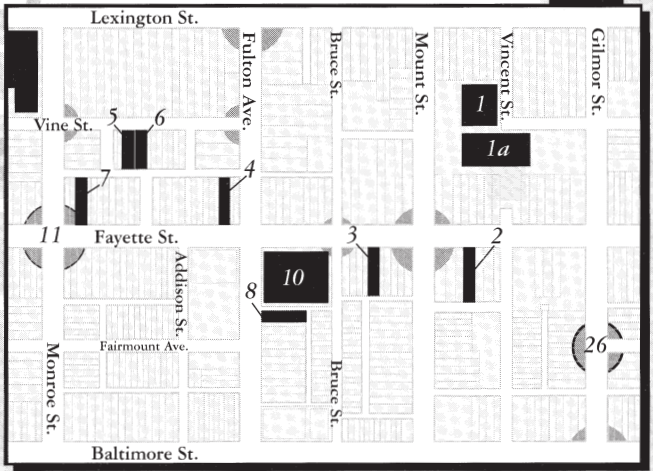
Pratt St.

Henry St.

say St.

Payson St.

▲ DOWNTOWN 10 BLOCKS ▼

Lexington St.

Vine St.

Fayette St.

Fairmount Ave.

Baltimore St.

Fulton Ave.

Bruce St.

Mount St.

Vincent St.

Gilmor St.

Monroe St.

Addison St.

Bruce St.

(26)

WINTER

EEN

Fat Curt staat op de straathoek.

Zwaar leunend op de aluminium wandelstok uit het ziekenhuis concentreert hij zich op de oeroude kunst van het overleven. Zijn onderarmen lijken opbollend leer, zijn handen vol littekens zijn zo opgezwollen dat ze nooit meer diep in zijn broekzakken kunnen grijpen, zijn enorme benen rijzen massief op uit het beton. Maar de obese ledematen komen samen in een verschrompelde torso: de kern van Fat Curt is niet langer vet.

‘Yo Curt.’

Hij wendt zich iets af en ziet Junie van de andere kant van Fayette Street aan komen schuiven, op weg naar Blue voor de laatste shot van de avond. Curt stopt een paar meter voor Blues deur, en daar is meneer Blue zelf, op de stoep van het ooit smetteloze rijtjeshuis van zijn moeder. Hij krabt tussen de bezoekers door aan de randen van zijn baard, pakt van elke bezoeker twee bankbiljetten aan, en meer van wie een nieuwe spuit nodig heeft. Maar wie eerlijk samen deelt, hoeft natuurlijk niets te betalen.

Van onder aan de heuvel bij Gilmor komt een kort salvo – te gelijkmatig en weloverwogen om voor rotjes te kunnen doorgaan. Bijna zonder te verstrakken laat Blue Junie door, de stenen trap op. Vaste klant: Junie hoeft niets te betalen.

‘Ze zijn nu al aan het schieten,’ zegt Blue.

Curt gromt. ‘Die klerelijers kunnen geen klok kijken.’

Blue glimlacht en draait zich vervolgens om. Hij volgt Junie naar binnen.

Fat Curt schuifelt richting Monroe, waar zijn bloeddorlopen ogen een blanke jongen opmerken die een gebutste pick-uptruck langs de stoeprand parkeert. Maar een deal zit er niet in. Een van de jonge runners van Gee Money is hem voor geweest.

Curt slaat de hoek om naar Vine Street en loopt langs Bryan, die een knikje

van herkenning geeft. Hier valt evenmin iets te verkopen. Niet met Bryan Sampson, die hier altijd en eeuwig met zuiveringszout staat te hosselen. Curt schudt zijn hoofd. Bryan krijgt binnenkort weer een kogel in zijn reet vanwege die zoi, daar kan hij zijn klok op gelijk zetten.

Van onder aan de heuvel, van bij de kruising van Hollins en Payson, komt nog meer syncopisch geknetter. Het is het begin van de storm, hoewel het nog niet eens elf uur is. Curt haalt zijn schouders op en schuifelt terug richting Fayette. Tijd genoeg, weet hij, om nog wat te verdienen.

‘Hoe gaat-ie?’

Eindelijk een gezicht dat hij kent van Mount Street, een uitgemergelde zwarte gebruiker die de heuvel op komt scharrelen in de hoop op betere dope. En hij komt recht op Curt af.

‘Hé, gaat-ie?’

Curt gromt instemmend. Zijn winkel is open.

‘Iets goeds?’

Fat Curt, het orakel. Vijfentwintig jaar straatdienst en iedereen weet dat er geen betere is op de hoek van Fayette en Monroe. Met zijn gruisige stem geeft Curtis Davis geloofwaardige informatie, want hij gelooft vast in kwaliteitscontrole en klantenrechten. Geen zeepoeder, geen kininezoi, geen bullshit. Fat Curt, de runner die klanten kunnen vertrouwen.

‘Je kunt het achterom proberen,’ zegt hij. Hij draait zich om en wijst met zijn wandelstok naar de hoek van Vine Street.

De gebruiker loopt smachtend verder terwijl Curt bevestigend knikt naar de uitkijk bij de ingang van de steeg. Langzaam hobbelt de ouder wordende runner onder de ziekelijk gele straatverlichting terug naar de straathoek. De stad heeft hier toneelschijnwerpers geplaatst, hard en direct licht dat het spektakel openlijk lijkt te minachten. Fat Curt wordt continu blootgesteld aan de lelijke gloed, maar herinnert zich nog het vriendelijker matblauwe licht dat de handel en wandel bescheen in de tijd dat de buurt nog enige privacy was vergund. Nu, een uur voor middernacht, kun je de hoek vanaf de volgende straathoek zien. Dope en coke. Coke en dope. Zeven dagen per week, vieren-twintig uur per dag.

Nog meer schoten. Fulton en Lexington, zo te horen. Maar Curt staat nog op zijn post te wachten op een volgende klant als de politiewagens uit West een laatste keer de hoek voorbij rijden. De surveillancewagens doorkruisen langzaam Monroe Street, maar deze keer springt er niemand uit. Er is alleen gebruikelijke ceremoniële *eyefuck*, het norske machtsvertoon.

Van Hollins en Payson komt weer een lange, staccato reeks. Tien of twaalf achter elkaar, aan het geluid te horen een negen millimeter. Maar de politiemannen negeren het. In plaats daarvan kijken ze naar wat er op het trottoir gebeurt. Hun remlichten gloeien rood op.

De uitkijkposten komen overeind en vertrekken. De runners, bezorgers en

verslaafden gaan ervandoor over Fayette Street of de stegen in; ze lossen op als in mist. Ook Fat Curt loopt weg voor de surveillancewagens. Hij stapt zo langzaam, eerst stok, dan voet, dan stok, dat hij nauwelijks vooruitgaat, maar toch beleefd de aftocht lijkt te blazen. Uit ervaring weet Curt dat het bij een kort bezoek blijft, dat geen weldenkende agent zich over een kwartier nog hier ergens op straat waagt.

Over zijn schouder ziet hij de remlichten donker worden en de surveillancewagens rustig de een na de ander het stoplicht passeren en verder rijden over Monroe. Curt, die de afstand naar Lexington nog niet voor de helft heeft afgelegd, draait meteen om. Hij wil weer verdergaan met de handel, maar de salvo's komen nu uit alle windrichtingen, met slechts seconden tussenpauze. Zes op rij echoën vanuit de omgeving van het ziekenhuis, een .22 kraakt droog op Lexington en ergens bij Fairmount klinkt het gebulder van wat een jachtgeweer moet zijn.

Tijd om te vertrekken, denkt Curt. Tijd om te gaan, voordat ze dadelijk een kogel van zo'n piepjong dealertje uit mijn zwarte reet moeten peuteren. Hij stommelt de hoek om, de trap op naar het huis van Blue, en tikt met zijn wandelstok op de deur. Blue opent de deur eerst op een kier en dan wijder. Curt schuift naar binnen. De hele straathoek kijkt naar de oudere, wijze man. Fat Curt zegt dat het tijd is om op te stappen en de laatste soldaten nemen dit ter harte en volgen hem naar binnen. Eggy Daddy en Hungry, dan Bryan en Bread, en ten slotte Curts broer, Dennis, die een eigen wandelstok van het ziekenhuis heeft sinds hij een shot in zijn nek heeft gezet en daarbij zijn ruggengraat heeft geraakt. Een voor een lopen ze bij Blue binnen en drommen ze samen bij de kookplaatjes, kaarsen en spuiten. De meesten wachten tot Rita haar ronde komt doen. Rita, de 'dokter' van de straathoek, weet op magische wijze aderen te vinden in koude, afstervende lichaamsdelen, waar levende bloedvaten eigenlijk geen bestaansrecht meer hebben.

Buiten zijn de straten leeg. De runners, koeriers en gebruikers zijn vertrokken. De politie laat zich evenmin zien, zoals Curt had voorspeld. Om kwart voor twaalf staan alle politiewagens neus tegen kont geparkeerd achter grote opslagloodsen en schoolgebouwen, of beter nog, achter iets massiefs.

In heel West-Baltimore mengen individuele schoten zich nu met de kakofonie. In Fayette Street in de richting van de haven en op Fulton Avenue in de richting van de snelweg zie je op de stoepen voor de huizen, uit ramen en vanaf daken de fel oranjegele flitsen uit pistool- en geweerlopen komen. Ze zien er in dit crescendo uit als vuurvliegjes, en zijn eigenlijk best mooi. In Monroe Street gaat een raam aan diggelen, en vervolgens nog een in Lexington. Een blok noordelijker, op Penrose Avenue, loopt er nog een idioot op straat die niet doorheeft dat het tijd is om te gaan schuilen. Hij krimpt plotseling ineen, grijpt naar zijn onderarm en rent naar de dichtstbijzijnde deur om de wond te bekijken.